

Con chó nhà tôi

Để có thêm một chút gì đó nhớ về những "hương xưa" của tuổi thơ ngày nào, chủ đề "Con chó nhà tôi", là những câu chuyện chưa bao giờ kể có thật trong đời tôi, bên cạnh đó cũng là những mẫu chuyện xưa và nay bên lề cuộc sống mà tôi đã trải nghiệm qua khi nói về sự trung thành của con chó đối với đời sống tình cảm của con người và ngược lại.

Thoạt đầu cứ tưởng đây chỉ là những huyền thoại "Biết rồi nói mãi" như vầy sẽ chỉ biết để giữ riêng cho mình ta mà thôi, nhưng bổng một hôm duyên cớ khi ngồi lướt trên mạng chợt về một câu chuyện " Lòng trung thành trong bài diễn văn về chó hay nhất thế giới 1.000 năm qua " của bạn T.Đức posted lên hổm rày. Thông thường tôi chỉ đọc lướt qua rồi cho bay về mây khói, nhưng với bài này, thấy có một cái gì đó thấy hay hay liên quan đến chuyện con chó, dù chưa biết để làm gì nên cứ giữ lại tính sau. Vậy mà vài hôm sau lại một bài thứ hai khác : " Mọi điều không luôn như họ xuất hiện. Dog Never Bite Me. Just Humans của Marylin Monroe "...

Thú thật qua những loạt bài tương tự như vầy, tôi cũng đã có dịp đọc qua rất nhiều và nhiều lắm về những huyền thoại nói về động vật này, dã thú kia rồi cúm gia

cầm nọ, cho đến cả những bản tin về cuộc mua bán hàng lậu như sừng tê giác, da cá sấu của các động vật hoang dã từ Phi Châu, cho đến các biểu tình chống việc giết động vật lấy da thú làm áo quần, cặp da, xách túi..v..v., Tưởng như đó rồi cũng sẽ là những câu chuyện " Bà Tám " thời sự hằng ngày. Vậy mà một hôm sự bất quá tam, khi chợt đọc qua những dòng tâm tình của a.Văn-Ba nói về tình thương giữa con người với con chó nhà anh:

" Có nuôi chó thương rồi mới hiểu tình thương con người đối với chó và ngược lại như thế nào. Gia đình chúng tôi hiện nay sống với chó và mèo. Khi đi xa chúng tôi nhớ chúng như là nhớ con hay cháu vậy. Trong một lần trên đường về thăm lại Quê Hương tỉnh Bến Tre, tôi thấy một con chó hoang chạy ngoài đường kiếm từng miếng ăn, một con khác thì chạy tránh đến gần người, và con kia thì bị xua đuổi. Thấy thương đến chảy nước mắt."

Kể từ đó, bổng nhiên câu chuyện cảm xúc về con chó của người bạn này đã chạm phải những cảm hứng, làm khơi dậy những ký ức nhớ thương về Con Chó của mình năm xưa và xưa lắm, mà cứ ngở như đã vô tình bị quên lảng theo thời gian !

Ngẩm lại mà xem, dù thích hay không, nói chung cuộc sống của con người chúng ta đều không thể tách rời được sự hiện hữu và những ích lợi của những con vật như mèo để bắt chuột, trâu bò để cày cấy, làm thịt, chế sửa làm thức ăn bánh trái cho đến cả chim lồng cá chậu để làm cảnh trí mua vui trong nhà..v..v. thế nhưng, hơn tất cả về lợi ích của những con vật này thì không ai có thể phủ nhận được những ít lợi vô vàn của một con chó trong việc giữ nhà, canh trộm, dẫn dắt người mù, chăn cừu mà ngày nay người ta đã còn thấy vai trò của con vật này trong cả những lãnh vực tìm xác người trong những trận địa của chiến tranh, hay dưới những lô gạch bị đổ nát của động đất và cho đến cả công việc đánh mùi tìm những vật liệu chứa thuốc phiện ma túy trong phi trường...



Và một khi nói về những huyền thoại của con chó thì có lẽ sẽ không có bút mực nào có thể kể hết được tất cả những công trạng đặc thù của nó, đặc biệt trong thế giới phim ảnh Hollywood của thế giới đã dựng nên hàng trăm loại phim ảnh, sách truyện, Manga-Comics được nhiều người hâm mộ mãi cho đến ngày nay.

Trong đó lâu đời nhất phải kể đến câu chuyện của "Nhà Thám Tử Tin Tin và con chó Milou " và được in ra khỏang 25-30 sách truyện hình màu từ những năm 1930, mà ngày nay chỉ có thể tìm thấy nhiều nhất trong các thư viện dành cho các lớp thiếu nhi theo học chương trình Pháp hoặc may mắn lắm

thì được tìm thấy tại những cửa hiệu sách cũ. Tuy là sách cũ nhưng giá bán không rẻ tí nào ! (Bản điêu khắc chưa hoàn tất).



Nhìn chung về mặt kinh tế thì chó là một đề tài ăn khách khủng nhất trong giới thị trường về sách báo, DVD, Blu-ray Disc hay điện ảnh phim Hollywood từ bao thập niên qua. Và tùy theo bản tính tự nhiên của mỗi giống chó như sự trung thành, dũng cảm, nhanh lẹ và thông minh, mà các nhà đạo diễn đã biết khai thác ra vô số thể loại phim ảnh, điển hình và nổi tiếng nhất trong đó phải kể đến một giống chó Collie, nguồn gốc chính này từ Scotland đã nổi tiếng nhất từ thời 1943 trong phim Lassie Come Home, Son Of Lassie, Courage Of Lassie, và lần lượt có những loại phim tình cảm như Dance with The White Dog (giống chó Australian Shepherd) , loại phim hoang dã như The Call Of The Wild (giống chó lai giữa Scotch collie & St Bernard), hay tương tự là Eight Below (giống chó Eskimo Husky – Alaskan) thường thấy nhiều nhất ở những vùng Bắc cực lạnh giá, và nổi tiếng nhất trong giới vệ binh của quân đội là loại phim K-9 hay Max / My Best Hero chuyên đóng các loại phim cảnh sát hình sự, đây cũng là giống chó German Shepherd mà tôi rất yêu chuộng nhất xưa nay hay còn gọi là chó Berger trong thời Pháp ngày xưa tại Việt Nam.





Sau đây là một số phim mà tôi đã xem qua nhiều lần qua DVD "chùa " trong các thư viện gần nhà.



1.Lassie Come Home -1943.Phim tình cảm -Giống chó Collie từ Scotland

2.The Call Of The Wild – Tiếng gọi trong Hoang Dã -2020. Dũng cảm và Trung Thành- Giống chó Saint Bernard- Giống này từ Ý và Thụy Sĩ. Cùng loại rất to con trung bình trên dưới 100kg và rất khỏe mạnh này cũng có giống chó New Foudland của Canada, có ba màu trắng đen, đen và màu nâu đậm.



3. Eight Below -1983- Giống chó Husky hay Eskimo. Chuyên sống ở những vùng Bắc cực

4. K-9 or Max -1999- là hàng loạt những phim về thám tử-Cảnh Sát-Tội Phạm..còn gọi là Cop Dog- Giống chó thông minh và dũng cảm nhất chỉ có giống German Shepperd-Berger. Được yêu chuộng nhiều nhất trong giới cảnh sát-hình sự - chiến tranh-tìm thuốc phiện..Và bên cạnh đó cũng có giống chó Golden Retriever – Labrador thường dùng để dẫn dắt đi đường phố và sống chung với



người mù hay đi trên xe lăng.








Tuy nhiên và hơn tất cả những loạt phim mà tôi biết và đã xem qua, thì đặc biệt ba câu chuyện phim có thật trong đời sau đây đã ghi khắc mãi từ bao thập niên qua mà tôi không bao giờ có thể quên được.

1. Chuyện Văn Hóa Nhật Bản vs Chú Chó Hachiko

Ai đã từng sinh sống tại Nhật Bản hay đi du lịch qua rồi cũng đều biết đến Nhật Bản là một quốc gia đông dân nhất nhì thế giới chỉ sau Ấn Độ và Trung Quốc, dù với một diện tích của mảnh đất biển đảo này rất nhỏ chỉ bằng khoảng 1/27 của nước Mỹ hay Canada mà thôi, thế mà không có một quốc gia nào trên thế giới có thể sánh kịp về số lượng hệ thống giao thông xe lữa chằng chịt như "màn nhện", cực kỳ tinh vi chính xác và phức tạp như của Nhật Bản được.

Dù với sự phát triển về kỷ nghệ đường sắt vẩn không ngừng nghĩ ngày nay của Nhật Bản , thế nhưng tên tuổi và lịch sử của những nhà ga này năm xưa vẩn còn ghi dấu ấn biết bao kỷ niệm còn lưu lại trong tôi rất nhiều.

Một thoáng trôi qua, thì không bút mực nào có thể kể hết được những đặc điểm hay ưu thế của hơn hai trăm nhà ga quanh thủ đô Tokyo, trong đó phải kể đến những nhà ga nổi tiếng như ga Asakusa hay nhà ga Harajuku là những nơi chốn của các đền chùa nổi tiếng nhất ở Tokyo dính liền với những kiến trúc lâu đời về Phật Giáo Nhật Bản như đền Meiji, đền Sensoji và lâu đời nổi tíêng nhất ở Tokyo là đền Asakusa Kannon, tiếp đến là hàng loạt những trạm xe lữa như ga Akihabara nổi tiếng như một thiên đàng cuả trò chơi, máy móc điện tử, nhà ga Ueno nổi tiếng với công viên lảng mạng về tình yêu, khu chợ Tsukiji chuyên bán sỉ đấu giá hàng trăm mặt hàng về hải sản cũng như trái cây hoa quả, riêng về nhu cầu giải trí, mua sắm thì không đâu bằng những khu vực Akasaka của các nhà ga như Ginza, Shinjuku, Ikebukuro... được xem là những chốn thị tứ phồn thịnh, đắt đỏ và đông dân nhất Tokyo với số lượng gần 4 triệu người qua lại mỗi ngày.

Nhưng rồi cuối cùng và trên tất cả về sự nổi tiếng của những nhà ga này thì ai ai cũng đều nghe đến tên tuổi đã đi vào lịch sử văn hóa lâu đời nhất của Nhật Bản từ những năm 1885 về một nhà ga tên là Shibuya (渋谷駅, Shibuya-Eki).

Đã đi qua một lần rồi cũng đều thấy hình thái kiến trúc của nhà ga này không mấy khác với hàng trăm nhà ga khác ở Tokyo, cũng có những thiên lộ cầu vòng với số lượng lên đến hàng 2.5 triệu người bộ hành băng qua con lộ này mỗi ngày, cùng với vô số trung tâm thương mại thời trang hay những hộp đêm đắt tiền..v.v., nhưng đối với người dân Nhật Bản thì nhà ga này không chỉ được biết đến qua những lăng kính về sự phồn hoa bên ngoài của thời đại, mà sự nổi tiếng đặc biệt của nó đã từng in sâu vào lịch sử của nền văn hóa Nhật Bản gần 100 năm qua, chính là lịch sử về bức tượng đồng của một chú chó mang tên Hachiko nằm ngay trước lối cổng ra vào của nhà ga Shibuya này.





(Hình ảnh Xưa và Nay của tượng đồng chú chó Hachiko tại nhà ga Shibuya.)

Và cũng chính về sự nổi bậc này mà xưa nay hàng trăm ngàn cho đến cả hàng triệu du khách một khi đã có dịp ghé qua nhà ga Shibuya này cũng đều không quên ghé ngang qua để chụp một tấm hình lưu niệm với bức tượng của chú chó Hachiko này.



Thế nhưng chủ quan mà nói thì trong số những du khách này có mấy ai biết rõ được về lai lịch cũng như ý nghĩa sâu xa về bức tượng của chú chó Hachiko này? Không những thế cũng không ai có thể tin rằng câu chuyện cảm động của gần trăm năm thời xa xưa 1925 lúc ấy, lại đi vào lịch sử văn hóa Nhật Bản như một truyền thuyết văn hóa đặc thù về lòng tin và chữ tín giữa con người, đặc biệt trong câu chuyện này, là biểu tượng về lòng trung thành của một chú chó tên Hachiko đã đều đặn song hành để tiễn người chủ mình, bác sĩ Ueno Eizaburo đi làm và đón chờ lúc ông trở về ngay tại cổng ra vào của nhà ga Shibuya này suốt 10 năm cho đến khi qua đời.

Và để tìm hiểu thêm về câu chuyện thật cảm động này, xin hãy cùng người viết ôn lại những thước phim của câu chuyện này trên trang Kaizen.vn:

1-Chú chó trung thành Hachiko đứng trên sân ga 10 năm đợi chủ về :



Chuyện xảy ra vào năm 1925, tại nhà ga Shibuya. Hachi, với biệt danh là Hachiko, là một chú chó nhỏ, lông màu trắng, chào đời vào tháng 11 năm 1923 ở tỉnh Akita, Nhật Bản. Chú bị lạc chủ và được giáo sư Ueno của trường đại học Tokyo đem về nuôi dưỡng như người con trong gia đình.

Hàng ngày như thường lệ, cứ mỗi buổi sáng là Hachiko cùng đồng hành tiễn giáo sư Ueno Eizaburo đến nhà ga để ông lên tàu đi làm và cả hai đều đi bộ tới nhà ga Shibuya. Hachiko không được phép theo giáo sư đến Đại Học Hoàng Gia (nay là Đại Học Tokyo), nơi ông đang giảng dạy, và chiều cũng vậy, cứ đến 3 giờ chiều , Hachiko lại ra nhà ga đợi giáo sư về.



Nhưng vào ngày 12 tháng 5 năm đó, giáo sư Ueno đã qua đời sau một cơn đột quỵ khi đang giảng bài trên giảng đường ở trường đại học và mãi mãi không thể trở về được. Còn Hachiko cứ như mọi ngày, vẫn đến nhà ga vào lúc 3 giờ chiều để đón chủ nhân về. Nhưng hôm đó đã qua 3 giờ rất lâu, bao nhiêu chuyến tàu đã đi qua, trời đã tối mà không thấy giáo sư về. Và Hachiko, chú cho trung thành không hề nản lòng, Hachiko linh cảm rằng có chuyện gì chẳng lành đã xảy ra, tuy vậy nó vẫn ra ga đợi chủ nhân vào lúc 3 giờ chiều mỗi ngày. Chẳng bao lâu sau, những người xung quanh bắt đầu để ý tới sự chờ đợi vô vọng của Hachiko đối với người chủ nhân đã qua đời của mình. Lần lượt, từ người làm vườn trước đây của giáo sư, đến giám đốc nhà ga và những người dân trong vùng đã cho Hachiko ăn và thay phiên nhau chăm sóc nó.



Câu chuyện về chú chó trung thành nhanh chóng được lan truyền khắp nơi và Hachiko được coi như một tấm gương sáng về lòng trung thành. Người ta tìm đến

Shibuya chỉ để nhìn Hachiko, cho nó ăn, hoặc nhẹ nhàng xoa đầu vào đầu nó để chúc may mắn.

Năm 1932, khi Hachiko đợi chủ nhân được 7 năm, 1 sinh viên của giáo sư Ueno đã viết 1 bài báo kể về chuyện cảm động này và gửi đăng ở 1 tờ báo lớn ở Tokyo . Ngay lập tức có rất nhiều người quan tâm lo lắng cho chú chó trung thành này. Cụm từ Hachiko mà người Nhật hay gọi đã được thêm vào từ điển từ mới là "忠犬/ Chuken / The Royal Dogs / Chú Chó Trung Thành.



Nhiều ngày, nhiều tháng, rồi nhiều năm trôi qua, Hachiko vẫn có mặt đều đặn ở nhà vào lúc 3h chiều, mặc dù nó đã bị bệnh viêm khớp và đã quá già yếu rồi. Cuối cùng vào ngày 8 tháng 3 năm 1935, gần 11 năm kể từ ngày nó nhìn thấy chủ nhân lần cuối cùng, người ta tìm thấy Hachiko -lúc đó đã 12 tuổi- nằm gục chết tại chính cái nơi mà nó đã đứng đợi chủ nhân của mình trong suốt nhiều năm. Nếu tính theo tuổi thọ như của con người thì chú chó Hachiko này đã thọ được 12 năm X 7 =84 tuổi.



Cái chết của Hachiko được đăng lên trang nhất của rất nhiều tờ báo lúc bấy giờ và người người đã dành hẳn một ngày để tang Hachiko. Và từ số tiền đóng góp của dân chúng trong cả nước, người ta đã thuê nhà điêu khắc Ando Teru để làm một bức tượng Hachiko bằng đồng. Khi bức tượng được hoàn thành và được đặt trang trọng ở bên trong sân ga, tại chính vị trí nó đã đứng đợi chủ nhân trong gần 10 năm. Tuy nhiên, vài năm sau đó, Nhật Bản lâm vào chiến tranh, tất cả những thứ gì là kim loại đều bị lấy đi để làm vũ khí, không ngoại trừ bức tượng Hachiko. Sau khi chiến tranh kết thúc, vào năm 1948, con trai của Ando Teru là Takeshi đã làm một bức tượng Hachiko mới. Bức tượng đó được đặt ngay trước cổng chính ra vào của nhà ga Shibuya cho đến tận ngày hôm nay.



(*Ngôi mộ của chú chó Hachiko nằm bên cạnh thân chủ, bác sĩ Ueno Eizaburo.*)

Ngoài ra, bên cạnh mộ của giáo sư Ueno tại một nghĩa trang khác ở Aoyama cũng có đặt một bức tượng của Hachiko. Có nhiều tin đồn rằng xương của Hachiko cũng được chôn tại đó. Nhưng thực ra bộ xương của Hachiko hiện đang được trưng bày tại Viện Bảo tàng Quốc Gia Nhật Bản.







Mỗi năm vào ngày 8 tháng 4, người ta lại tổ chức những buổi tưởng niệm Hachiko tại nhà ga Shibuya này.

(Đây là buổi lễ tưởng niệm chú chó Hachiko lần thứ 88)

Nhìn qua sự kiện của những buổi lễ hàng năm như vầy chắc chỉ có tại đất nước Nhật Bản mà thôi! Có phải chỉ để tưởng nhớ đến vị bác sĩ Ueno này hay lòng trung thành của chú chó Hachiko đó không? Hay đây mới chính là một buổi lễ truy điệu tinh thần bất khuất của một lòng Trung-Nghĩa -忠義 (***Chugi),*** là một trong bảy cương lãnh đạo đức bất biến của những chiến binh Samurai Nhật Bản đã có từ ngàn năm xưa ?

Một " Linh Hồn của Nhật Bản " đó chăng ! Tôi nghĩ vậy.

2.*Người Chiến Binh và Đàn Chó*

Khác với câu chuyện "Chú chó Hachiko với người chủ" vừa kể trên thì câu chuyện kế tiếp ngược lại về "Người Chiến Binh và một đàn chó". Là một câu chuyện hết sức cảm động đã ghi vào ký ức của tôi hơn 55 năm qua, và có lẽ sẽ không phai mờ được trong tâm khảm của tôi khi nói về tình người với con chó.

Chỉ có điều đáng tiếc là khoảng thời gian ấy làm gì có mấy ghi hình hay cell phone để ghi lại cuộc phỏng vấn trên do đài TV Asahi hay Fuji TV cung cấp, là một câu chuyện mà tôi vẫn còn nhớ như in trong tâm khảm của mình khi còn lưu trú ở tỉnh Narashino- Funabashi này.

Một đoạn phim tài liệu trên TV phỏng vấn với đề tài về cuộc sống của những chiến binh Nhật Bản sau thế chiến WW-2 như thế nào? :

Bối cảnh tại một căn nhà trên miền núi của một chiến binh Nhật Bản vào khoảng thời gian ngày tháng sau WW2.. Và sau phần tự giới thiệu những câu chuyện về cá nhân mình với cuộc sống hiện tại, người vệ binh này đã cho biết:

- Sau cuộc chiến, tôi đã trở về cuộc sống hiện tại mà không còn một ai trong gia đình, kể cả người vợ thân thương thân của tôi cũng không còn nữa và hậu quả của cuộc chiến ấy đã lấy mất cả đôi chân mình nên bây giờ cuộc sống của tôi chỉ biết còn hy vọng và trông chờ vào một đàn chó như vầy mà thôi.."

Vừa nói ông ta "lết"đôi chân trên hai miếng ván tự làm bằng gỗ, rồi điểm dựa trên đôi tay và cặp đùi trên hai miếng ván nhỏ ấy, ông di chuyển từ chiếc bàn Kotatsu (Một loại bàn giữ nhiệt chạy điện rất phổ thông mà hầu như nhà nào cũng dùng khi mùa đông đến, với độ cao khoảng 40-50cm) , để lây qua một chiếc tủ nhỏ ở góc bàn bên cạnh, để đưa cho người phóng viên xem một tập album hình chụp trắng đen gồm khoảng bốn năm hình con chó đã lần lượt qua đời khi nuôi chúng, sau đó ông ta đã đưa phóng viên nhà báo này ra trước mặt của căn nhà này để xem chiếc xe kéo tự chế của ông, và chính nhờ chiếc xe kéo này đã giúp ông làm công việc phát báo trong làng để kiếm sống qua ngày.

Tôi còn nhớ lại về chiếc xe kéo cũ kỷ khá thô sơ này, vỏn vẹn chỉ gồm hai bánh xe với đường kính không quá 25cm, y chang như những cỗ xe "dog sled" của những đàn chó Eskimo kéo trượt trên đường băng tuyết ! nhưng vì không còn trọn đôi chân nên bề cao chiếc ghế của người vệ binh này, chỉ ngang thấp bằng 1/2 chiều cao của chiếc bàn Kotatsu mà chúng ta thường thấy, bánh xe bằng cao su với đường kính không quá 15cm tương tự như bức hình minh họa của chú chó Lassie kèm theo đây.



Rất mong những bạn nào có những tài liệu nói về sự kiện này vui lòng chỉ giáo. Xin đa tạ.

3.*Con chó tên Ly nhà tôi*

Thuở còn trung học đệ nhị cấp tại một trường tư Lê-Bảo-Tịnh trên đường Trương-Minh-Giảng tôi có hai người bạn rất thân, Cư thì sống trong khu lao động xóm đạo Nguyễn-Thông, còn Lương thì nhà rất giàu có bên Lăng Ông - Bà Chiểu Lê-Văn-Duyệt.

Cho đến bây giờ tôi không làm thế nào để nhớ rõ tình tiết nào mà tôi lại chơi thân với hai thằng bạn với hai hoàn cảnh thái cực nhau, cứ mỗi lần xin phép mẹ tôi đi chơi

nhà của Cư thì người trong nhà lại hay nhắn nhủ và nên coi chừng vì khu xóm đạo Nguyễn Thông ấy là đại đa số là dân du đảng nhiều, vào trong xóm ấy là có ngày không có cữa ra đâu nghe, nhưng rồi, có lẽ tôi thích Cư hơn vì bản tính hắn rất hiền dễ gây thiện cảm hơn Lương rất nhiều.

Cái khoảng thời gian của những tháng mùa hè năm đó, sau những buổi đi đá banh về Lương mới rủ hai đứa tôi đến nhà chơi và mục đích cũng để khoe chúng tôi xem một đàn chó con mới đẻ. Khác hẳn với khu nhà lao động của Cư, chúng tôi vừa bấm chuông thì một chị giúp việc đi ra cùng với nhiều tiếng chó sủa. Lương tươi cười ra tiếp đón chúng vừa chỉ chỏ đám chó con đang quay quần bên cạnh nó.

Đây là giống chó thuần chủng Berger. Cả tôi và Cư, lúc ấy mù tịch chuyện chó với mèo, nào có biết giống này hay chó kia, thấy có khác gì đâu với mấy con chó hoang ghẻ lỡ chạy rong ngoài đường phố ở chổ nào đâu. Nhiều lần gặp nhau giữa bọn tôi với nhau ngoài sân banh thì lâu lâu Lương cũng hay nhắc về cái đám chó con ấy cũng đang phải cho lần đi với người bà con của gia đình của nó dưới quê...

Thế rồi, bẳng đi gần cả tháng sau đó buổi tựu trường lại đến, đột nhiên cả lớp chúng tôi quá đổi đột nhiên và xôn sao khi hay tin Lương đã qua đời vì một tai nạn giao thông khi về quê thăm gia đình của nó, mất người bạn thân, tôi và cả lớp cũng xôn xao bàn tán quanh những câu chuyện buồn này cùng với người thầy, thú thật lúc ấy tâm trí của tôi không mấy còn tập trung vào những ký ức đang xáo trộn trong lòng, ngoài những xúc động nhớ thương về nó, đồng thời chỉ chợt nghĩ ngay đến những câu chuyện mà Lương thường hay nhắc đến là việc phải cho đi những chú chó con này về với những người thân hay bạn bè của gia đình nó, và không còn gì để suy nghĩ nữa, tôi đã nhanh chóng về thưa lại với ba mẹ để cho phép tôi đem một trong các con chó con ấy về nuôi trong nhà.

Ước mơ đã thành và chỉ đôi ba ngày sau đó tôi đã có trong tay một con chó con từ tay người mẹ của Lương trao lại. Lúc ấy nó đã khỏang hơn 5 tuần.

Bây giờ cứ nghĩ mãi, nhưng không thể nào nhớ ra được vì sao nó lại có cái tên Ly , nhưng điều đó không quan trọng với tôi nữa, bằng những gì tôi đang hào hứng mong đợi từ lâu, với những giây phút vui chơi bên nó trong mỗi ngày đi học về, từ việc bắt những con bò chét trên thân thể nó và nhiều nhất trong hai lỗ tai và gốc kẻ móng chân của nó, tắm rửa nó, cho đến việc đưa nó đi chích chó dại ở viện Pasteur đều hàng hai ba tháng là những công việc mà trong nhà đã dành riêng cho tôi. Thậm chí đã có lần tôi xin phép đưa chó Ly theo xe nhà để ra Vũng Tàu để tắm và ngâm nước biển là biện pháp nhanh lẹ để triệt hẳn những con bò chét mà người trong nhà thường dạy bảo tôi như vậy. Lạ thay qua đây rồi, thì tôi lại không thấy những hiện tượng này trong chó hay mèo bên này nữa?

Thời gian năm tháng lại trôi qua cho đến những hôm trong nhà bổng nhiên lại thấy chó Ly hay ngồi bệt xuống sàn sân nhà với những vết máu từ trên khu mông của nó.

Lúc ấy tôi chỉ chợt nghĩ đến chuyện có lẽ phải đi viện Pasteur nữa rồi để chích dại cho nó chăng..nhưng bà dì Tư trong nhà hay nói nhỏ với tôi :" Thôi rồi, con Ly nó đến kỳ rồi, mày phải lo đi kiếm chồng cho nó đi là vừa đó nghe "!!

Những ngày kế tiếp sau đó là tôi chỉ biết lắng nghe những người trong gia đình bàn tán xôn xao về cách lựa chọn chó giống cho con Ly, khổ nổi trong xóm nhà Ông Tạ nơi gia đình tôi đang ở bấy giờ thì gần như không thấy ai có nuôi chó Berger cả mà toàn là chó ta, chó hoang... hay chạy quanh ngoài đường cái mà thôi.

Thật là may rồi cái ngày ấy cũng đã đến, khi ông anh cả tôi đi làm về báo tin vui cho cả gia đình vui, nhất là cho tôi biết vừa trao đổi và được sự đồng ý cho phép lấy giống chó đang nuôi trong nhà của hai người bạn cùng trường là anh Hồ-Xích-Tú và chị Monique, đều là dân học trường Pháp. Anh Xích-Tú thì đi học về Cơ Khí Hàng Không từ Pháp về và cũng là người con trưởng của nhà văn Hồ-Hữu-Tường năm xưa.



Không còn gì vui cho bằng hôm đó, sau khi đã tắm rửa kỹ lưỡng cho Ly, rồi dẫn bộ nó đi từ trong xóm nhà tôi ra đến con lộ chính Trương-Minh-Giảng gần múi đường đến phi trường để tìm đến nhà của chị Monique. Hôm đó nhà cho biết chỉ đang chờ chúng tôi tại nhà một mình.

Vừa bấm tiếng chuông tôi vừa dòm qua khe cữa, chợt khá giựt mình không phải vì tiếng chó sủa quá ù to mà qua song cữa là hình ảnh của một con chó tôi chưa bao giờ thấy nó trong đời. Thân hình khá vạm vỡ y như một con ngựa con mà toàn cái đầu của nó to gần gấp đôi con chó Ly nhà tôi.

Sau phần giới thiệu chào hỏi như vẻ đã quen biết từ lâu, dân trường Tây hào phóng có khác, chị cho tôi ly nước và chỉ chổ cho tôi ngồi ngay trước thềm cữa nhà và vui vẻ trao đổi vài điều về tên và giống chó này cho tôi biết. Đó là loại giống chó gọi tên Pháp là Danois hay Grand Danois. Tôi chưa bao giờ thấy chúng mà cũng chưa hề bao giờ nghe đến cái tên lạ tai như vầy cho đến khi sang bên này thì mới biết với cái tên dài hơn là Great Dean. Thuần chủng của giống chó này là từ Đức hay Anh...lúc ấy là những điều gì tôi không mấy quan tâm cho lắm mà chỉ nghĩ đến con Ly nhà tôi sẽ sanh ra loại chó gì mà thôi?

Một điều khá lý thú với tôi mà bây giờ vẫn còn nhớ là với cái tuổi mới ra đời ấy, khi tận mắt ngồi cùng với chị Monique trông cảnh chúng chó nó yêu nhau. Thoạt đầu nhìn con Ly tôi hơi vẻ lúng túng thương nó làm sao ấy. Nhưng khi nhìn lại gương mặt của chị Monique thì còn ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy chị vẫn còn huyên náo nói chuyện "tỉnh bơ" vui vẻ một cách thản nhiên bình thường !

Có một ký ức khó quên sau này nữa về lúc chó Ly nó sanh, thông thường tôi hay nghe nói khi chó sanh đẻ thì rất hung tợn hơn cả lúc gặp người lạ, nhưng ngộ thay lúc

ấy, tôi vẫn ngồi từ xa trông nó sanh mà lâu lâu chỉ thấy cặp răng của nó nhô ra với những tiếng gầm gừ nhè nhẹ...

Bây giờ ngồi ghi lại những thương nhớ về con chó Ly này, mà trong đó nhiều nhất vẫn là nổi nhớ tội thương cho Lương, người bạn trung học của mình đã sớm ra đi ngày nào. Thời gian ngày ấy cũng là khoảng thời gian năm tháng tôi phải sắp rời xa gia đình nữa...!!



Để có được cùng một màu sắc và cỡ kích giống nhau nên khi sang đây rồi, tôi đã phải mất khá nhiều thời gian để tìm mua lại cho được đôi tượng đá này tại hai cữa hiệu bán đồ cũ khác nhau của cặp đôi chó Ly (đứng, giống German Shepherd) & chó Dan (ngồi, giống Danoir) này. Để có được cùng một màu sắc và cỡ kích giống nhau nên khi sang đây rồi, tôi đã phải mất khá nhiều thời gian để tìm mua lại cho được đôi tượng đá này tại hai cữa hiệu bán đồ cũ khác nhau của cặp đôi chó Ly (đứng, giống German Shepherd) & chó Dan (ngồi, giống Danoir) này.

Cảm ơn bạn đọc đã xem qua bài hồi ký này và xin mời xem lại các phim tài liệu bổ túc đính kèm :

1. Toàn tập bộ phim: Con Chó Hachiko by Japanese & phụ đề Việt Ngữ
   Hachiko Monogatari. Krfilm.net:
   https://www.youtube.com/@qhieu45/videos
2. Lễ kỷ niệm lần 88 và câu chuyện đi vào lịch sử Con Chó Hachiko by English.
   https://www.youtube.com/watch?v=4knmrE1nxb0
3. Kỷ niệm 100 năm ngày sanh của Hachiko / N.H.K:
   https://www3.nhk.or.jp/nhkworld/vi/shows/2097046/

****

Chuyện vui của Bà Tám

** Part 1:

Trên một nông trại nuôi bò, chú bê con vừa trông thấy dáng người chủ trại quăng cho nó một bó cỏ khô, nó hớn hở vui mừng chạy đến nhai ngấu nghiến, nhưng đôi mắt vẫn chăm chăm hướng nhìn người chủ trại đang tiến gần bên mẹ nó

và dùng đôi bàn tay lực lưỡng bóp nặn lấy sữa của mẹ nó để cho vào thùng xô rồi biến đi thật xa.

Miệng nó vẫn tiếp tục nhai nốt phần còn lại, lên tiếng hỏi:

- Mẹ ơi, sao ông chủ lại lấy cắp đi những bầu sữa của con vậy?

- Thế con không thấy gì sao ? Nhờ đó mà ông ta đã đánh đổi những bó cỏ khô cho con vừa ăn đó rồi kia mà.

Trong chốc lát con bê nhỏ lại hỏi tiếp:

- Sao ông ta không đi lấy sữa của con người mà lại lấy đi mất sữa của mẹ và phần của con nữa mẹ ơi !

Thương hại trước câu hỏi ngớ ngẩn của Bê con, người mẹ tiếp :

- Mẹ con mình là loài súc vật nên không hiểu gì cả đấy con ạ. Con người ta rất dã man và ác độc lắm con ạ, họ chỉ biết giết hại thân xác của mẹ con mình, lấy bầu sữa của mẹ để giúp cho họ có đủ chất bổ dưỡng làm những thức ăn uống cho mau khôn, khỏe lớn, rồi sau đó họ còn giết cả mẹ con mình nữa để ăn thịt và làm đủ các món ăn ngon cho họ đấy con, thôi kiếp này như vậy là mẹ con mình cũng đủ rồi con ơi, con có cỏ ăn là đủ vui lắm rồi con ạ. Thôi ăn no rồi ngủ đi con".

Tưởng nói như thế là đủ, nên hai mẹ con thiếp ngủ đi hồi nào không hay biết...

Chợt trong giây lát một cơn gió mạnh làm chú Bê con giật mình thức giấc quay sang để hỏi tiếp mẹ nó:

- **Mẹ à, mẹ bảo : Họ lấy đi bầu sữa của mẹ để làm thức ăn, nước uống cho mau khôn lớn, vậy sao mà mấy hôm trước con hay nghe ông chủ trại sao cứ hay mắng chửi mẹ là: " Tụi mày là đồ ngu như bò ? Sao vậy mẹ ?? (by L.T.C)**

****

**** <u>Part 2</u> :**

Mãi cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu vì sao và từ đâu trong tục ngữ của người VN chúng ta hay ví vo những gì xấu xa nhất lại quy về hình ảnh của con chó như :

- Đồ chó đẻ..chó điên..

- Thứ chó chết..

- Ăn không hết thì đem cho chó ăn..

Ngược lại trong cuộc sống hằng ngày thì con chó mà mình nuôi nấng trong gia đình lại là con vật có công nhiều nhất để canh giữ nhà trong đêm khuya hoặc những tiếng sủa báo động có người lạ hay kẻ cướp đến nhà.

Nam Mô ! Đó là chưa dám nghĩ đến vì sao lại có sự bạo tàn của con người đã nhẫn tâm đến thế nào: khi nhìn thấy những bữa ăn, buổi tiệc tùng trên các bàn nhậu, cười đùa vui thích bên những dĩa tiết canh, thịt chó, chã cày vậy ta ơi..!!??

(by L.T.C)

Nếu biết được Luật Nhân Quả trong cõi ta bà này là gì ? Tui chết liền.

Mùa Hè bên Tu Viện Tây Thiên 2024





